

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
11 Пж 502/21
08.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Милице Милановић-Траиловић, председника већа, судије Данијеле Дукић и судије Снежане Стојановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца „BANINI TRADE“ ДОО Кикинда-у стечају, ул. Николе Тесле бр. 5, кога заступа Мирослав Јованов, адвокат из Зрењанина, против туженог АА ....., ул. ....., бивши власник РАДЊА ЗА .... АА предузетник, ..., ...-....., ..., ради дуга, вредност предмета спора 23.325,97 динара, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Привредног суда у Зрењанину П 200/19 од 20.10.2020. године, у седници већа одржаној дана 08.04.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Привредног суда у Зрењанину П 200/19 од 20.10.2020. године.

Образложење

Првостепеном пресудом у првом ставу изреке укинута је у целости решење о извршењу Основног суда у Нишу бр. 3 ИИВ 1042/18 од 24.10.2018. године. У другом ставу изреке обавезан је тужени да исплати тужиоцу износ од 23.325,97 динара са законском затезном каматом на износ од 22.176,18 динара почев од 18.11.2015. године до исплате и на износ од 1.149,79 динара почев од 09.11.2015. године до исплате, као и трошкове парничног поступка у укупном износу од 84.265,60 динара.

Благовременом и дозвољеном жалбом тужени побија наведену пресуду због битне повреде поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. У разлозима жалбе наводи да тужилац у току поступка није доказао да је тужена примила робу јер не постоји њен печат, односно печат радње који би евентуално представљао доказ да је тужени робу примио. Оспорава и трошкове поступка. Предлаже да Привредни апелациони суд ожалбену пресуду преиначи и одбије тужбени захтев као неоснован или да исту укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

У одговору на жалбу тужилац је оспорио жалбене наводе туженог као неосноване, па је предложио да Привредни апелациони суд одбије жалбу и потврди првостепену пресуду.

Испитујући и законитост и правилност првостепене пресуде на основу члана 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да је жалба туженог неоснована.

У поступку доношења првостепене пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку, на које овај суд, као другостепени пази по службеној дужности, а материјално право је правилно примењено.

Како се у конкретном случају ради о парници о спору мале вредности из члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, то жалбени наводи туженог којима се у суштини указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, као и на постојање битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку, не могу бити предмет оцене другостепеног суда, јер се у спору мале вредности, а сагласно члану 479. став 1. Закона о парничном поступку, пресуда може побија само због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку и због погрешне примене материјалног права.

Према чињеничном стању утврђеном од стране првостепеног суда, предмет тужбеног захтева је потраживање које тужилац има према туженом у износу од 23.325,97 динара на име испоручене робе, а по основу фактуре-отпремнице 240109559031 од 08.10.2015. године и фактуре-отпремнице бр. 240109559032 од 09.10.2015. године.

Оценом изведених писаних доказа првостепени суд је утврдио да су парничне странке биле у пословном односу продаје и то тужилац као продавац, а тужени као купац. За испоручену робу тужилац је туженом издао фактуру-отпремницу бр. 240109559031 од 08.10.2015. године која гласи на износ од 22.276,18 динара са роком плаћања 07.11.2015. године и фактуру-отпремницу бр. 240109559032 од 09.10.2015. године која гласи на износ од 1.149,79 динара са роком плаћања 08.11.2015. године. Укупан износ на који гласе наведене фактуре-отпремнице износи 23.325,97 динара. Даље је утврђено да је тужилац евидентирао утужене рачуне у пословним књигама (у оквиру аналитичке картице купца, конто 2040, партнер 80726, тужени). Тужени није извршио уплате у корист тужиоца на основу утужени рачуна. Решењем Привредног суда у Зрењанину бр. Ст 4/16 од 26.04.2016. године над стечајним дужником „BANINI TRADE“ из Кикинде отворен је стечајни поступак. Решењем Агенције за привредне регистре тужени је брисан из регистра дана 16.07.2013. године. Пре подношења предлога за извршење тужилац је опомињао туженог да плати дуг у износу од 23.325,97 динара, опоменом од 22.06.2017. године. Утврђено је и да су све фактуре отпремнице оверене потписом и печатом тужиоца.

Из садржине налаза и мишљења вештака од 22.06.2020. године произилази да вештак није могао да утврди да ли су утужени рачуни-отпремнице евидентирани у пословним књигама туженог јер тужени није поступио у складу са захтевом вештака и доставио тражену документацију али да су спорни рачуни евидентирани у пословним књигама тужиоца. Тужени није истакао примедбе на налаз и мишљење вештака од 22.06.2020. године већ је у поднеску од 01.10.2020. године након пријема налаза и мишљења вештака изјавио да је у време када је остављена роба од стране тужиоца тужени био пред затварањем своје радње и да је то било послато тужиоцу, те да тужени није био присутан кад је достављање

извршено, а да лице које је примило робу за ову чињеницу није знало, због чега тужени лично није одговоран за овај превид тужиоца. Вештак је на рочишту одржаном дана 25.08.2020. године изјавио да у свему остаје код писаног налаза и мишљења од 22.06.2020. године, те да је налаз и мишљење сачинио искључиво на основу аналитичке картице тужиоца и на основу рачуноводствених исправа тужиоца и банке код које се текући рачун туженог води из разлога што је од туженог тражио сву потребну књиговодствену документацију али да тужени тражену документацију није доставио.

Имајући напред наведено у виду првостепени суд је утврдио да тужени није платио цену робе која је обрачуна па по основу фактуре-отпремнице 240109559031 од 08.10.2015. године, као и фактуру-отпремницу бр. 240109559032 од 09.10.2015. године у укупном износу од 23.325,97 динара, па је обавезао туженог на исплату главног дуга у износу од 23.325,97 динара у смислу одредбе члана 17. став 1., члана 262. став 1. и члана 454. Закона о облигационим односима. Тужиоцу је досуђена и законска затезна камата на износ главног дуга почев од наредног дана од доспелости фактуре од 08.10.2015. године која гласи на износ од 22.276,18 динара са роком плаћања 07.11.2015. године и фактуре од 09.10.2015. године која гласи на износ од 1.149,79 динара са роком плаћања 08.11.2015. године до коначне исплате како је тужилац и определио, у смислу одредбе члана 277. и 324. Закона о облигационим односима.

По налажењу другостепеног суда првостепени суд је на утврђено чињенично стање правилно применио материјално право и то члан 17. став 1., члан 262. став 1. и члан 454. Закона о облигационим односима у вези са чланом 277. и 324. истог Закона, када је усвојио тужбени захтев као основан, дајући за своју одлуку разлоге које као јасне и правилне прихвата и овај суд.

Правилан је закључак првостепеног суда да је тужилац доказао основаност свог потраживања, а да насупрот томе тужени није доставио доказе којима би оспорио наводе тужиоца, а при чињеници да је економско финансијским вештачењем утврђено да тужени није измирио обавезе које су настале издавањем фактура тужиоца за преузету робу. Правилан је закључак првостепеног суда да нису основани наводи туженог да му роба која је фактурисана фактурама-отпремницама које су предмет тужбеног захтева никада нису испоручене. Ово стога што је првостепени суд из садржине наведених фактура јасно утврдио да су исте потписане. Ценећи изведене доказа првостепени суд је правилно утврдио да је роба примљена и да је тужени упознат са садржином наведених фактура. Тужени у току поступка на спорне околности није доставио нити предложио конкретне доказе у смислу одредбе члана 228. и 231. став 3. Закона о парничном поступку којима би оспорио наводе и доказе тужиоца.

Одредбом члана 231. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да странка која оспорава постојање неког права, сноси терет доказивања чињенице која је спречила настанак или остваривање права или услед које је право престало да постоји, ако законом није другачије прописано.

Насупрот томе тужилац је доставио предметне фактуре-отпремнице као и опомену којом је пре подношења предлога за извршење опомињао туженог да плати свој дуг према њему, чиме је доказао да је између њега и туженог постојао пословни однос из ког је настало утужено потраживање. Економско-финансијским вештачењем је утврђено да су предметне фактуре евидентирани у пословним књигама тужиоца.

Код оваквог стања ствари, сви жалбени наводи туженог су неосновани и исти су без утицаја на другачију одлуку.

Правилна је и одлука о трошковима поступка, донета применом члана 150., 153. став 1., 154. и 163. став 1-4. Закона о парничном поступку, а исти су одмерени према важећој АТ и ТТ.

Из изнетих разлога, применом члана 390. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

СС/ВМ/СС

**ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Милица Милановић-Траиловић,с.р.**

За тачност отправка